

MYŠÁRNÍK

MYŠÁRNÍK

Č. 6

Únor 2012

3. ročník

ROZHOVOR ČÍSLA Paní učitelka Jůzová

Několik let
na naší škole
učila i paní
učitelka Alena
Jůzová, a tak
jsme jí položili
pár otázek.

1. Ve kterých letech jste učila na naší škole?

Na této škole jsem učila od roku 2004 do roku 2009. V té době jsem již byla v důchodu, a tak jsem se ráda vrátila mezi nové kolegy a žáky.

2. Vzpomínáte ráda na dobu, kterou jste zde strávila? Které třídy jste učila? Vzpomenete si třeba konkrétně na letošní osmáky?

Na vaší škole se mi líbilo, takže mi zbyly jen ty nejhezčí vzpomínky. Děti byly ukázněné, neměla jsem žádné problémy. Rozuměla jsme si nejen s žáky, ale i se svými kolegy, mezi kterými mi bylo moc dobře. Na letošní osmáky vzpomínám nejvíce, protože to byla moje poslední třída.

Obsah tohoto čísla

Rozhovor s p. uč. Jůzovou.....	1
Osmáci a budoucnost.....	4
Divadlo.....	6
AMAVET.....	8
Knižní okénko.....	9
Filmová nabídka.....	10
Móda pro psy.....	11
Chvilka poezie.....	15
Okénko pro luštitelce.....	16
Co nás čeká příště?.....	17

Na této fotce z roku 1978 je paní učitelka Jůzová se svými dvěmažačkami, z nichž jedna (po vaší pravé ruce) učí na naší škole. Poznáte ji?

3. Vybavujete si nějaké zážitky spojené s touto školou?

Zážitků mám mnoho, a to nejen z vyučování. Vybavuji si třeba akce spojené s vánočními a velikonočními dílnami, kterých jsem se účastnila i já. Šla jsem například s dětmi do solné jeskyně, to se mi velmi líbilo.

4. Co jste na naší škole učila a na jakém stupni?

Učila jsem hlavně český jazyk, ale také rodinnou a občanskou výchovu, výtvarnou výchovu a pracovní činnosti. Zejména jsem učila na druhém stupni.

5. Kde jste učila, než jste nastoupila na naši školu, kde jste učila nejdéle?

Před nástupem na tuto školu jsem učila pouze na Základní škole na náměstí Míru. Tam jsem učila čtyřicet let převážně český jazyk a tělesnou výchovu.

6. Navštěvujete naši školu například na Den otevřených dveří nebo na jiných podobných akcích?

Ano, byla jsem tady jednou právě na Den otevřených dveří, ale jinak sem, bohužel, příliš často nechodím.

7. V čem je naše škola lepší, či horší v porovnání se školou na náměstí Míru?

Myslím si, že obě školy jsou takřka stejné, protože žáci jsou na obou školách ukáznění. I vybavení škol je v mnohém podobné. Jak se mi líbilo na náměstí Míru, tak se mi moc líbilo i tady. Dokonce bych řekla, že tyto dvě školy jsou nejlepší ve Svitavách. A to neříkám pouze já. I na středních školách žáci těchto dvou škol patří do lepšího průměru, protože mají dobré základy.

8. Když se vrátíme do vašich školních let, byla jste dobrá, nebo špatná žákyně? Provedla jste občas nějakou tu lumpárnu? Vybaví se vám okamžik, kdy jste dostala svou první poznámku či pětku?

No, patřila jsem spíše mezi lepší žáky, měla jsem vyznamenání. Lumpárny jsem ani moc nezažila. O přestávkách nás kluci trochu pošfuchovali, ale na nějakou velkou nezbednost si nepamatuju.

9. Jaká povolání jste chtěla vykonávat, když jste byla malá? Napadlo vás někdy, že byste se mohla stát v pozdější době učitelkou?

Je to dost zvláštní, ale snad od první třídy jsem opravdu chtěla být učitelkou. Já jsem vždy měla vztah k dětem. I ve družině jsem pomáhala paní vychovatelce s dětmi nebo třeba na ulici jsem si hrála s kluky a děvčaty. Učit děti, to byl můj sen, který se mi splnil.

10. Jaká nejhorší příhoda se vám stala ve spojitosti se školou?

Přestože každý raději vzpomíná na to příjemné, co ho potkalo, nepříjemnostem se někdy nevyhne. Vždy je nejhorší úraz dítěte. Před mnoha lety jsme se vypravili s žáky na školu v přírodě, kde jsme cvičili a házeli kriketovým míčkem. Samozřejmě jsem nejdříve řekla všechny bezpečnostní pokyny, pak jsem označila startovní čáru a měřila vzdálenost. Házela zrovna nejlepší žákyně, když se tam, kde se házelo, objevila nečekaně jedna dívka. Kriketový míček ji trefil rovnou do oka. Běžela jsem za ní společně s ostatními děvčaty. Ona nám neustále opakovala, že nevidí. Bylo to strašné. Odvezli jsme ji do nemocnice, kde ji ošetřili a zjistili, že měla natržené obočí, které hodně krvácelo, proto měla pocit, že nevidí. Tato příhoda dokazuje, že je potřeba vždy poslouchat učitele, aby se nestalo nějaké neštěstí. I když o tom vyprávím po tolika letech, je mi hrozně.

Paní učitelka na Sportovním dopoledni v roce 2008.

11. V současné době jste v důchodu, zasteskne se vám po škole, nebo si užíváte zaslouženého odpočinku?

Mně se po škole stýská, i když se mi mnozí diví. Ale důchodu si užívám, vlastně učím i v něm. Pomáhám s češtinou svému vnukovi, učím ho i jiným dovednostem, například teď jsem ho učila ve Špindlerově Mlýně lyžovat.

Paní učitelka se často setkává se svými bývalými žáky.

Poslední společná fotografie s naším učitelským sborem na konci školního roku 2008/09.

Děkujeme paní učitelce, že si na nás našla chvílku času a zavzpomínala na působení na této škole. Chtěli bychom jí popřát hlavně hodně zdraví a ať ji dobrá nálada a chuť do života neopouštějí.

Danča Adamová
Jana Machalová
Tereza Kreinerová
Eliška Hanzlová

Osmá třída a její představy o budoucnosti

Osmáci se zanedlouho budou rozhodovat, na jakou střední školu si podají přihlášky, a tak jsme se jich zeptali, zda si tuto skutečnost již začínají uvědomovat.

1. Máte představu o svém povolání po dokončení školy?

Jirka: Tak já bych chtěl asi dělat něco s uměleckým zaměřením.

Erin: Já ještě vůbec nevím, ještě se budu muset rozmyslet, mám na to asi nejvyšší čas.

Nikča : Já jsem vždycky chtěla být v nějaké cizí zemi, a tak bych se viděla jako delegátka v hotelu. Už jsem si hledala střední školy tohoto typu, na jedné z nich jsem se byla minulý týden podívat a velice se mi líbila. Takže v současné době mě láká Střední škola cestovního ruchu v Rožnově pod Radhoštěm.

2. Je pro vás důležité pololetní vysvědčení v 8. ročníku?

Filip: Nevím.

Bára: Určitě je důležité, protože se známky píší na přihlášky.

Petr: Je důležité.

3. Víte, na jakou střední školu byste chtěli jít?

Adam: Na Sportovní gymnázium do Pardubic.

Tomáš: Já jsem o tom zatím nepřemýšlel.

David: Nevím.

Janča: Já bych chtěla jít na nějaké gymnázium, abych potom měla větší možnost výběru vysoké školy.

Dan: Já bych chtěl jít také na gymnázium.

Nikoleta: Ještě to nemám rozmyšlené, ale chtěla bych pracovat s dětmi.

Pepa: Přemýšlel jsem, že bych šel na stavební školu do Vysokého Mýta a pak na architekturu.

Laura: Tak nějaké představy už mám, ale ještě si to musím rozmyslet.

Danča: Poslední dobou jsem si říkala, že bych šla na Střední školu pedagogickou do Litomyšle.

4. Jaké povolání byste chtěli vykonávat bez ohledu na vysvědčení?

Dan: Já bych chtěl učit tělesnou výchovu, matematiku a fyziku.

Erin: Chci pracovat v cestovní kanceláři v Brně nebo v Praze a domlouvat zájezdy.

Lubor: Chtěl bych být kuchař s dobrým platem.

Barča: Já bych chtěla být učitelkou v mateřské školce asi ve Svitavách.

David: Nevím, ani o tomto jsem ještě nepřemýšlel.

Jakub: Nemám ještě úplnou představu, ale asi bych chtěl pracovat se stroji v zemědělství.

Honza: Já bych chtěl pracovat někde v muzeu, chtěl bych se věnovat historii nebo archeologii.

Lukáš: Tak já moc představu nemám, ale nechtěl bych být v kanceláři, spíše bych se viděl někde na stavbě.

5. Jste ochotni vylepšit své vysvědčení? Ve kterém předmětu a co pro to uděláte?

Nikča: Tak já vím, že je vysvědčení důležité a teď obzvlášť. Ale nejdůležitější je konec osmičky a polovina devítky, takže doufám, že si to ještě opravím. Nejvíc bych potřebovala zabrat v matice, chemii a češtině, protože tam nemám moc dobré známky. Budu se prostě muset mnohem víc učit a budu muset omezit svoje zájmy. Už jsem začala .

Jirka : Pro mě je nejdůležitější konec osmé třídy, tak se budu snažit vysvědčení co nejvíce vylepšit, abych se na vybranou střední školu dostal, neboť je tam velká konkurence. Takže je pro mě nejdůležitější čeština a matika. Budu se muset začít učit. Ještě jsem nezačal.

Jana: Tak určitě si budu chtít vysvědčení zlepšit nebo aspoň udržet. Nejvíc mě straší matika. Budu se snažit víc učit.

Magda: S vysvědčením moc spokojená nejsem, problémy mám v chemii, ve fyzice a v matematice. Začnu se na hodiny víc připravovat a budu se učit se sestrou.

Petr: Budu se muset zlepšit v matice, protože na češtinu nemám. No a asi se budu muset víc učit.

Adam: Tak já bych chtěl vysvědčení určitě zlepšit. Hlavně ve fyzice mám rezervy no a pak asi ještě v češtině a matice. Budu se muset víc učit a omezit svoje zájmy. Ještě jsem nezačal.

Nikoleta: S vysvědčením nejsem spokojená, chtěla bych se zlepšit v matematice a v češtině. Měla bych se asi začít víc učit a nejenom třeba hodinu denně. Ještě jsem nezačala.

Danča: Chtěla bych se zlepšit hlavně v chemii a matice. S matematikou už jsem začala a už se to i projevilo. Nechápala jsem to, ale teď jsem moudřejší.

Filip: Nejsem s ním spokojenej. A pokusím se zlepšit češtinu a angličtinu. Asi se začnu učit.

Ještě bezstarostní sedmáci při výletě do lanového centra.

**Danča Adamová
Linda Stratilová
Tereza Kreinerová**

Divadlo

Ve středu 8. února žáci druhého stupně navštívili v tomto školním roce již potřetí Východočeské divadlo v Pardubicích. Před začátkem divadla proběhl tradiční rozchod. Žáci si zašli nakoupit a občerstvit se a po páté hodině se opona otevřela a na jevišti se začalo hrát. Celé divadlo začalo zpěvem jedné herečky, která hrála ve stejném divadle jako hlavní hrdina - herec Henrik Hofgen, který touží po velkých rolích a ze všeho nejvíce by chtěl získat roli Mefista. Ve svém oboru je velmi dobrý, a tak se mu po čase podaří i díky známostem získat tuto roli. Následkem toho se ale v normálním životě začne chovat podobně jako Mefisto. Vystupuje arogantně a odmítavě, ale na druhou stranu je z něj velký herec a umělec, který je všude znám a obdivován: Toto ovšem platí jen do doby, než ho poznáte lépe. Divadlo bylo trochu složitější a zdlouhavé, ale i přesto věřím, že se mnohým z nás líbilo. Těšíme se na příští vystoupení.

Protože děj divadla byl poněkud složitější, zeptali jsme se osmáků na jejich dojmy:

1. Jak bys porovnal toto divadlo s ostatními dvěma divadly, která jsme v tomto školním roce měli možnost zhlédnout(jednalo se o představení Zvoník matky boží a Tajemný hrad v Karpatech)?

Erin: Ze všech tří divadel se mi toto líbilo nejvíce, protože pro mě bylo nejzáživnější a nejzajímavější.

Matěj: Nejvíce se mi líbilo divadlo Zvoník matky boží.

Laura: Divadlo Zvoník matky boží se mi líbilo, ale toto divadlo už ne.

Dan: Toto divadlo se mi zdálo lepší než divadlo předešlé (Zvoník matky boží).

Lukáš: Děje ostatních dvou divadel si už bohužel nepamatuji.

Linduš: Toto divadlo se mi líbilo nejvíce v porovnání s ostatními divadly a přišlo mi, že se k našemu věku hodilo nejvíce. Divadlo Tajemný hrad v Karpatech mi přišlo příliš uřvané a minulé divadlo (Zvoník matky boží) jsem příliš nepochopila.

2. Co se ti na divadle nelíbilo?

Erin: Nelíbilo se mi, že bylo tak dlouhé. Chvilkami jsem nechápala děj.

Matěj: Nelíbily se mi hákové kříže.

Pepa: Venku byla zima.

Laura: Celé divadlo se mi nelíbilo.

Dan: Nelíbilo se mi, jak Němci obsadili divadlo a udělali z hlavního hrdiny ředitele.

Lukáš: Divadlo na mě bylo příliš dlouhé.

Linduš: K divadlu nemám žádné připomínky, zdálo se mi docela dobré.

Mefisto přijímá nabídku ministra NSDAP, aby řídil berlínské divadlo.

3. Dokážeš stručně shrnout děj?

Erin: Opravdu nedokážu.

Matěj: Nedokážu!

Pepa: Děj byl velmi složitý a nedokážu ho shrnout.

Laura: Ne!

Dan: Profesionální herec hrál Mefistu a to se mi velmi líbilo.

Lukáš: Ne!

Linduš: Mefisto se mi zdál dobrý. V představení šlo o to, že zmiňovaný hrdina toužil po významných rolích ve velkých divadlech a chtěl se stát nejlepším hercem. Nakonec mu přišla nabídka z Berlína, díky níž dostal roli Mefista. Měl pocit, že si ho všichni začali vážit.

V titulní roli Mefista se představil vynikající pardubický herec Ladislav Špiner.

Vypjatá scéna z tohoto náročného představení.

Jana Machalová

Festival vědy a techniky

Možná jste si všimli plakátu, který visel na školních nástěnkách a nesl na sobě stejný nadpis jako tento článek. V Pardubickém kraji pořádá firma AMAVET soutěž, jejíž hlavní cenou je zájezd do Paříže. Čtyřem žákům osmé třídy se dostalo cti se této soutěže zúčastnit. Byli to Dan Sedláček s Lukášem Sajdlem a Adam Novák s Jirkou Macků. A jak příprava na tuto soutěž probíhala? S pomocí pana učitele Sehnala jsme společně vybrali, který problém chceme řešit. Zpracovali jsme ho formou projektu a v pátek 10. února jsme se i s panem učitelem vydali do Lanškrouna, kde se konalo okresní kolo. Po dlouhém obhajování našich hypotéz a výsledků se nakonec podařilo postoupit pouze Adamovi a Jirkovi. Byl to i tak obrovský úspěch dostat se na takovou elitní akci.

Na závěr nám bohužel ujel autobus, takže jsme museli čekat na další a přijeli jsme spíše ve večerních hodinách. Ale to nám až tak nevadilo. V Lanškrouně jsme si našli nové kamarády, se kterými se uvidíme již 22. – 23. března v krajském a zároveň finálním kole soutěže. Budeme rádi, když nám budete držet palce. ☺

Jirka Macků

Knižní okénko

Deník

Anny Frankové

Jde o naprosto úžasný příběh židovské dívky Anny, která si za doby německé okupace psala deník, jenž její otec později uveřejnil jako knihu.

Psát začala v roce 1942. Bylo jí 13 let. Začala zrovna, když se museli ukrýt do jednoho z utajovaných domů v jedné firmě. Celá její rodina a ještě jejich sousedi se skryli a známým namluvili, že odjeli za hranice. Asi po půl roce se k nim přidal ještě jeden přítel. Anna si do svého deníku nezapisovala jen své pocity, ale i velmi zajímavé informace ohledně války. Například i nesmyslné zákony pro Židy. Psala o svém vzteku k matce i o náletech letadel, o knihách i o zprávách z války, které nebyvaly vždy dobré. Skrývali se celé dva roky. Za celou tu dobu se jejich rodina nespočetně hádala se svými spolubydlícími. A několikrát si mysleli, že na ně někdo přijde, třeba když je vykradli. Nebo když se k nim neohlášeně chtěli dostat jejich tři živitelé. Nakonec však všechno nedopadlo, jak chtěli. Objevili je a odvezli do koncentračních táborů. Ty přežil pouze pan Frank, otec Anny, který dal otisknout Annin deník a vydal jej jako knížku.

Knížka byla naprosto úžasná, místy velmi dojemná a asi mi pomohla trochu pochopit nesmyslnost válek.

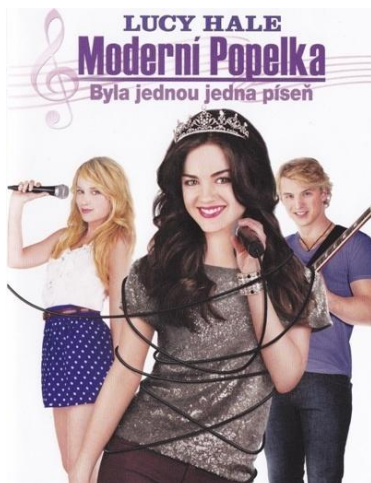
Fotografie třináctileté Anny Frankové.

Danča Adamová

Filmová nabídka

Moderní Popelka – Byla jednou jedna píseň

Příběh vypráví o Katie Gibbsové, která má za nevlastní matku Gail Van Ravenswayovou, spolu s nimi žije i nevlastní sestra Bav a nevlastní bratr Victor. Katie musí doma sloužit, ale nikdo netuší, že umí krásně zpívat. Gail přihlásí svou vlastní dceru Bav do Superstar, jenomže ta zpívat neumí. Setkává se s Guyem Morganem a jeho synem Lukem, který se líbí spoustě holek a zcela zákonitě se líbí i Bav a Katie. CD, které úspěšně nazpívá Katie, se dostane do rukou Gail a ta ho zneužije. Vymyslí si, že místo Katie bude zpívat Bav. Na vystoupení se vše prořekne a pravda vyjde najevo. Luke se zamiluje do Katie a vše nakonec dobře dopadne.

Míša Bolcárová

Módní okénko

Zde bychom vám chtěli představit nejnovější módní trendy, a jak za chvíli uvidíte, nebudou se módní výstřelky týkat jen lidského společenství.

Móda pro psy

Psi si mohou v současné době vrtět ocáskem, neboť se na ně obrací velká pozornost. Návrháři se předhánějí, co se týče psích doplňků a samozřejmě také psích oblečků. Obleček pro psa je v zimě velmi praktický a nemusí nutně sloužit jen pro parádu. Pes je oceněn zejména v chladném počasí. Kromě ochrany před prochladnutím hlavně krátkosrstých pejsků psí oblečky slouží také k ochraně domácího mazlíčka před ušpiněním. Spěcháte-li a musíte svého miláčka ještě vyvenčit, je obleček rozhodně lepší volba než následné umývání pejska, který předtím proběhnul v blátě.

Doplňky pro psa, nezapomeňte na psí botičky!

Psí botičky patří mezi nejoblíbenější doplňky pro psa. V mrazivých zimních dnech chrání pejska proti omrznutí paciček. Volba barvy zde nejčastěji padá na černou, případně takovou, která doladí celkový design oblečku. Na trhu je k dostání mnoho designů, velikostí i typů psích i kočičích botiček. Výhodou u těchto botiček je také zapínání na principu suchého zipu, které umožňuje libovolné nastavení pevnosti.

Linda Stratilová

Chvilka poezie

*Mnozí asi neví, že mezi námi jsou tací, kteří se věnují poezii a pokouší se o vlastní tvorbu.
Mezi ně patří Nikoleta Šlorová, jejíž básnický pokus uveřejňujeme i v našem časopise.*

Jsem, jaká jsem

Jsem arogantní kačena,
rezavá kráva, pitomá nána.
Nafoukaná fíflena, hnusná,
pyšná, namyšlená,
budu navždy opuštěná?

Žádní správní kámoši,
jenom samí sraboši.
Mají úsměv na tváři,
za zády mě podráží.

Přetvářka jim nevadí,
prý si na nic nehrají.
Jsou to správní frajeři,
urážkami nešetří.

Jsou to jen slova,
co nebolí.
Jsou to jen kecy, co ustojím.
Až se na mě zeptáte,
nesuďte mě,
vždyť mě ani neznáte!

Jsem, jaká jsem,
jiná nebudu
a kvůli vám se měnit nebudu!

Nikoleta Šlorová

Okénko pro milovníky sudoku

3			2	4			6	
	4						5	3
1	8	9	6	3	5	4		
				8		2		
		7	4	9	6	8		1
8	9	3	1	5		6		4
		1	9	2		5		
2			3			7	4	
9	6		5			3		2

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Zdroj: www.cosmos-jiznicechy.pise.cz

Jiří Macků

Co nás čeká příště?

1. Rozhovor s...(nechte se překvapit)

2. AMAVET

3. Sport

4. Knižní okénko

5. Filmová nabídka

6. Jarní móda

7. Fotoromán

...a mnoho dalšího ☺

Na tomto čísle se podíleli: Daniela Adamová, Michaela Bolcárová, Eliška Hanzlová, Vlasta Kosková, Tereza Kreinerová, Petr Leinweber, Jiří Macků, Jana Machalová, Nikola Strachoňová, Linda Stratilová, Aneta Veselá.